

Kassák Lajos
Zsidók tragédiája

*Reggel, ahogy felébredtek, érezték, talpuk alatt megmozdult a föld
s hogy szemükből kitörültek a békés álom foszlányait
a ház falai már idegenek voltak hozzájuk,
korsójukban kiszáradt a víz s a barátok nem ismerték meg őket.
Kiáltani szerették volna: ó, az áldozat mindig mi vagyunk!
Fel szerették volna mutatni magukat, hogy
lássák őket saját valóságukban, emlékeikkel és vágyaikkal
szerelmük mosolyával és a csalódásaik bánatával együtt.
Egyszer, valahol a távoli múltban nekik is volt hazájuk
törvényeik megbecsülték a jókat s büntették a gonoszokat
s voltak királyaik, hős katonáik, vidám táncosaik
tudós hercegeik és olyan hercegnők, akik szelíd bájaikkal
nevetésük illatos rózsáival meghódították a világot.
Mindezt bele szerették volna kiáltani a hajnalba,
de nagyon jól tudták: kemény malomkövek közt őrlődnek
s a szél ismét széthordja őket az ismeretlen utakon
íme, a szemük tele van könnyel s a kezeik üresek.
A néma hegyek és az árnyékba burkolózó erdők is elfordultak tőlük
s ők kétségbeesetten jajgatják a beborult ég alatt:
igen, vannak közöttünk dologkerülő latrok és könnyörtelen
harácsolók, de melyik az a kert, amelynek gyümölcseit
nem kezdték ki a férgek? Melyik az a kazal
melynek szálait nem tépázza meg a vihar?
De miért büntetnek minket, ha ártatlanok vagyunk?
Ki markol bennünket össze a konkollyal és dudvával
és miért akar kérdezetlenül a szemétre vetni?*

A „Versek a zsidóságról” című antológiából.
(Összegejtötte: Komlós Aladár.
Magyar Zsidók Pro Palesztina Szövetsége,
Javne Könyvek 16. Budapest, 1944.)